

Fesztes tempójú, sötét románc egy döbbenetes fordulattal.

PEN

levelezőtárs

PAL

18+

Stazis könyvek

J. T. GEISSINGER

J.T. GEISSINGER

PEN

levelezőtárs

PAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Jayne, aki mindig rám talál a sötéttségben

I POKOL

A Paradicsomba vezető út a Pokolban veszi kezdetét.

1

ZUHOGÓ ESŐBEN ERESZTIK LE a férjem koporsóját a földbe ásott gödörbe. Úgy esik, mintha a szívem után maga az ég is ketté akarna szakadni.

Mozdulatlanul állok az esernyő alatt a többi gyászoló társaságában, hallgatva a pap monoton hadoválását feltámadásról és dicsőségről, áldásról és szenvedésről, Isten szent szeretetéről. Mennyi szó, mégis mind értelmetlen.

Minden értelmét vesztette. Egy Michael formájú seb tátong a mellkasomon, és már semmi sem számít.

Talán ezért nem érzek semmit. Ezért vagyok üres. A gyász darabokra tépett, szétszórva a csontjaimat a puszta sivatagban, ahol évezredek át fognak aszalódni a kegyetlenül tűző napon.

Mögöttem egy nő halkan zokog a maga elé tartott zsebkendőjébe. Sharon? Karen? Michael egyik kollégája, akivel évekkorábban találkoztam az egyetemi kar egyik összejövetelén. Tipikus, szörnyű, szünidei munkahelyi buli volt egy iskola nagytermében, ahol filléres borokat kínálnak műanyag pohárban, és mindenki feszélyezetten

álldogál, félszeg csevegéssel múlatva az időt, amíg eléggé be nem rúg ahhoz, hogy kimondja, amit valójában gondol.

Sharon vagy Karen pöcsnek nevezte Michaelt azon a bulin. Nem tudom, miért, de valószínűleg ezért sír most.

Amikor meghal valaki, számot vetsz azzal, hányszor ártottál neki.

A pap keresztet vet a mellkasa előtt. Becsukja a Bibliáját, és hátalép. Lassan előrelépek, lehajolok, és a gödör melletti halomból egy maréknyi földet szórok a zárt koporsóra.

A nedves csomó ocsmány, tompa hanggal landol a sűrű fedélen, a véglegesség közömbös loccsanásával. Aztán lecsúszik az oldalán, barna foltot hagyva maga után, mintha szarral kenték volna össze.

Hirtelen remegni kezdek a dühtől. Hamu és keserűség ízét érzem a számban.

Micsoda ostoba szertartás. Miért törjük magunkat? A holtak ügyse látják, ahogy gyászoljuk őket. Elmentek.

Hideg fuvallat rázza meg a fák leveleit. Elfordulok, és nekivágok az esőnek, hátra sem pillantva, amikor valaki zokogással küzdve kimondja a nevemet.

Egyedül akarok gyászolni. Nem tartozom azok közé, akik mások társaságát keresik egy tragédia után. Különösen nem, ha a szóban forgó tragédia az enyém.

Amikor kinyitom a ház bejárati ajtaját, csak néhány pillanattal később fogom fel, hogy hazaértem. Nem emlékszem, hogy autóba ültem, sem a visszaútra a temetőből, de nincs ebben semmi meglepő. A baleset óta köd ereszkedett az agyamra. Mintha sűrű felhők mögé bújt volna a tudatom.

Azt olvastam valahol, hogy a gyász nemcsak egy érzelem, hanem fizikai hatása is van. Mindenféle stresszhez kapcsolódó vegyület kerül a véráramba. Fáradtság, hányinger, fejfájás, szédülés,

étvágytalanság, álmatlanság... A mellékhatások listája a végtelenbe nyúlik.

És mindet megtapasztalom nap mint nap.

Lerúgom magamról a cipőt, és az előtér konzolasztala alatt hagyom. A gyapjúkabát az egyik konyhai szék támláján landol, és egyből a hűtőhöz masírozok. Kinyitom, és a párkányon kopogó esőcseppeket hallgatva gyözködöm magam, hogy enni szeretnék.

De nem vagyok éhes. Tudom, hogy ennem kéne, hogy a testemnek táplálékra van szüksége, de semmihez sincs étvágyam. Hagyom, hogy magától becsukódjon az ajtó, és a lüktető halántékomhoz szorítom az ujjaimat.

Újabb fejfájás. Az ötödik a héten.

Megfordulva egy borítékot pillantok meg az asztalon, a gyümölcstál mellett. Magában hever, hófehér négyszög takaros kézírással, a bélyegen nagy vörös betűkkel ez áll: „SZERELEM”.

Amikor elindultam, még biztosan nem volt ott.

Az első gondolatom, hogy Fiona hozhatta be a postát. Aztán eszembe jut, hogy hétfőnként szokott takarítani nálunk. És most vasárnap van.

Akkor hogy kerülhetett oda?

Amikor a levélért nyúlok, mennydörgés rázza meg az ablaktáblákat. Hirtelen szélloket süvít át a fák ágai között. A kísérteties hangulat tovább fokozódik, amikor a visszaküldési címre siklik a tekintetem.

Washington Állam Fegyintézete.

Összevont szemöldökkel tépem fel a boríték szélét, és egyetlen fehér, vonalazatlan papírlap kerül elő belőle. Széthajtom, és hangosan felolvasom.

Ha kell, örökké várni fogok.

Ennyi. Nincs rajta más szöveg, csak az alábiggyesztett aláírás.

Dante.

Megfordítom a lapot, de teljesen üres a másik oldala.

Egy futó pillanatra felvetődik bennem, hogy talán Michaelnek küldték. Aztán el is vetem a gondolatot, mert rájövök, hogy nekem címezték. Ott díszeleg a nevem a boríték elején, szabályos nyomtatott betűkkel, kék tintával. Ez a Dante, bárki is legyen, nekem küldte a levelet.

De miért?

És mire várakozik?

Nyugtalan érzéssel háromrét hajtom a papírt, visszagyűröm a borítékba, és az asztalra ejtem. Aztán ellenőrzöm, hogy minden ajtó és ablak be van-e zárva. Elhúzom a függönyöket, elfedve a nyirkos, sötét délelőtti látványát, töltök magamnak egy pohár bort, aztán leülök az asztal mellé, és rossz előérzet kerít hatalmába, ahogy a borítékra meredek.

Egy érzés, hogy közeleg valami. És semmi jóra nem számíthatok.

Amikor reggel kikászálódok az ágyból, továbbra is fejfájás gyötör, de legalább a rettegés fullasztó érzése megszűnt. Szürke, szeles idő van odakint, de elállt az eső. Legalábbis egyelőre. Washingtonban mindig nyirkos és felhős az időjárás, de a január különösen nyomorúságos.

Próbálok dolgozni, de egy óra múlva feladom. Nem tudok koncentrálni. Minden rajzom nyomasztó hangulatot áraszt. A mesekönyv, amelyhez illusztrációkat kellene készítenem, egy kisfiúról

szól, aki összebarátkozik egy beszélő nyúllal. A nyuszim úgy néz ki, mint aki a gyógyszerátadagolást választaná a felkínált répa helyett.

A rajzasztalt hátrahagyva a konyha felé indulok. A tekintetem önkéntelenül az asztalon lévő borítékot keresi. Aztán megpillantom a nedves padlót.

Este beázott a mennyezet. Két helyen is.

Tudtam, hogy egy újabb házat kellett volna vennünk.

De Michael nem új otthonra vágyott. Az idősebb, „karakteresebb” házakat kedvelte. Hat éve, friss házasként költöztünk be a Queen Anne stílusú otthonunkba; több energiánk volt, mint pénzünk. Hétfévenként festettünk és kalapáltunk, felszedtük a régi szőnyeget, a gipszkarton falakat foltoztattuk.

Az első három hónapban még élveztem. Aztán fárasztóvá vált. Aztán az akaraterő próbájává. Ketten álltunk szemben a házzal, amely eltökélten romhalmaz akart maradni, bármennyit dolgoztunk a felújításán.

Amint kicseréltük a megrepedt vízvezeték, a bojler mondta be az unalmast. Újakra cseréltük a konyhai nagygépeket, aztán eltüntettük a mérgező penészt az alagsorból. Javítások és cserék soha véget nem érő körforgása alakult ki, ami a pénztárcánkat és a türelmünket egyaránt megviselte.

Michael évek óta ki akarta javíttatni a lyukas tetőt.

Néha felmerül bennem, hogy milyen hosszú lesz a tennivalók listája, amit magam után hagyok a halálomkor.

Aztán próbálok valami másra gondolni, mert enélkül is elég pocskék a hangulatom.

Áthozok két műanyag vödört a garázsból, és a csöpögős részek alá teszem őket, aztán előveszem a felmosókészletet. Majdnem egy órámba telik teljesen felszárítani a padlót. Épp végzek, amikor kinyílik, majd becsukódik a bejárati ajtó. A mikrohullámú sütő órájára pillantok.

Tíz óra. Pontos, mint mindig.

A takarítónk, Fiona lép be a konyhába. Amikor megpillant, kiejti a kezéből a tisztítószerrel teli műanyag zacskókat, és vérfagyasztó sikoly tör elő a szájából.

Jellemző a rám telepedő kimerültségre, hogy össze sem rezzenek a hangtól.

– Ennyire pocsekul festek? Felírom, hogy jövő héten sminkeljem ki magam, mielőtt megérkezel.

A levegőt kapkodva, falfehér arccal támaszkodik az ajtókeretnek, és keresztet vet a mellkasa előtt.

– Uram, Jézus! Halálra ijesztettél!

Összevonom a szemöldököm.

– Mégis kire számítottál? A Télapóra?

Fiona természetével ellentétben a nevetése halk és gyenge.

Skót felmenőkkel büszkélkedhet, telt és vonzó, ragyogóan kék szemekkel, rózsás arccal és erős lábakkal. A keze kipirosodtak és kérgesek a takarítással töltött évek után. Elmúlt hatvan, de annyi energiája van, mintha feleannyi idős lenne.

Elég nagy luxus tovább fizetni a bérét, de szinte állandó munkát igényel a két emelet, több mint négyszázhatvan négyzetméter és a legalább egymillió, porcsapdaként működő sarok tisztán tartása.

Megrázza a fejét, és legyezgetni kezdi magát.

– Húú! Jól megdolgoztattad az öreg ketyegőmet, kedvesem! – nevetgél. – Jó ideje nem...

Elkomorodik a tekintete, és úgy mered rám, mint aki száz éve nem látott.

– Hogy érzed magad, Kayla?

Elkapom a tekintetem. Nem tudok hazudni az átható kék szemébe nézve.

– Jól vagyok. Próbálok elfoglalni magam.

Habozik, mintha nem tudná, mit mondhatna. Hosszan kifújja a levegőt, és lemondóan Puget Sound felhős látképe felé int az ablakon túl.

– Sajnálom, ami történt. Az újságban olvastam. Döbbenetes. Tehetek érted bármit?

– Nem. De köszönöm. – Megköszörülöm a torkomat. *Ne sírj! Ne sírj! Szedd össze magad!* – Mint látod, a konyhát ma kihagyhatod. Keríték valakit, aki rá tud nézni a tetőre, de addig nincs értelme felmosni, ha úgyis újra vizes lesz. A dolgozószobámat nem kell kitakarítani a héten, és...

Nagyot nyelek.

– Talán hagyd ki Michael dolgozószobáját is. Szerintem egy ideig ne nyúljunk hozzá.

– Megértem – mondja halkán. – Ezek szerint itt maradsz?

– Igen. Egész nap itt leszek.

– Nem, úgy értem, itt maradsz a házban?

Van valami furá a hanghordozásában, egy mögöttes jelentés, de leesik, mire gondol. A munkája miatt aggódik.

– Ó, most biztos nem adom el. Nem szabad gyorsan meghozni egy ekkora döntést. Talán egy vagy két év múlva, amikor rendeződik a helyzet. Nem tudom. Őszintén szólva, most még holnapra sem merek tervezni.

Bólint. Pár pillanatig kellemetlen csend telepszik ránk. Végül a válla felett hátrafelé bök az ujjával.

– Nekilátok a munkának.

– Rendben. Köszönöm.

Lehajol a padlóra ejtett zacskókért, és elindul kifelé. De hirtelen megtorpan, visszafordul.

– Imádkozom érted, kedvesem – szalad ki a száján.

Nem vágom rá, hogy csak az idejét pazarolja.

Tudom, hogy reménytelen eset vagyok, és a világ összes imája sem segítene rajtam, de nem akarok goromba lenni. Egyszerűen ráharapok az ajkamra, bólintok, és visszafojtom a könnyeket.

Miután kiment, a levél újra magához vonzza a tekintetemet. Nem tudom, miért, de leülök, hogy megválaszoljam. A Dantétól kapott lap hátára írok.

Mi're vár?

Postára adom, mielőtt elhagy a bátorság. Egy hetet kell várnom a még az enyémnél is kurtább válaszra. Egyetlen szóból áll.

Rád.

A jobb alsó sarokban egy rozsdaszín, aprócska paca éktelenkedik, ami akár megszáradt vér is lehet.

2

A LEVELET A FEHÉRNEMŰS FIÓKOM HÁTULJÁBA rejtem, és elhatározom, hogy megfedlek rőla. Ha érkezik még egy, talán felhívom a kedves nyomozót, aki kikérdezett a baleset után, és kikérem a véleményét. Talán rá tudom venni, hogy nézzen utána ennek a Dante nevű alaknak, mit lehet tudni rőla. De addig is bőven van dolgom.

A ház úgy döntött, hogy nem elég a lyukas tető, elektromos problémái is lesznek. Villószik az ebédlő csillárja. Durranó és sistersgő hangokat hallok, amikor felkapcsolom a villanyt a nagy hálósobában. Néha megszólal a kapucsengő, de senki sincs odakint.

Három helyi tetőfedőnél hagytam üzenetet, de egyik sem hívott vissza. Ezért most egy Ed nevű ezermesterre várok. A konyhafiókban akadt a kezembe a névjegykártyája, amikor tollat kerestem.

Nem tudom, miért, de kopaszodó, idősebb fickóra számítok, terebélyes sörhassal és a derekán lógó szerszámos övvel. Ehelyett, amikor ajtót nyitok a kopogásra, egy mosolygós, karcsú fiatalember áll a küszöbön, akinek hosszú barna haját fonott bőr fejpánt tartja távol a homlokától. John Lennont ábrázoló pólót és kopott farmert visel, a lábán szandál, a kezében rozsdás, fém szerszámosláda.

És fűtől bűzlik.

– Szia! Te vagy Kayla?

– Én lennék.

Vigyorogva nyújt kezét.

–Eddie vagyok.

Viszonzom a mosolyt, és kezét rázunk. Kedvesnek és ártalmatlannak tűnik, és mindkét tulajdonságot nagyra tartom egy férfiban, akit épp készülök beengedni a házamba, amikor egyedül vagyok.

– Fáradj beljebb! Körbevezetlek.

Engedelmesen követ, és megjegyzéseket tesz arra, mennyire menő a ház.

– Menő, csak széthullóban van.

A konyha plafonján éktelenkedő két vízfolt felé intek.

– Ja, az ilyen régi házak sok gondoskodást igényelnek. – A nyakát nyújtogatva méregeti a faltokat. – Különösen ekkora pára mellett. Penész nincsen?

– Már megoldottuk. Évekkel ezelőtt. Most a tető ázik be, és vacakol az áram. – Röviden összefoglalom, milyen gondjaim voltak a lámpákkal és a csengővel. – És égő szagot érzek, amikor megy a szárító. A tévé néha kikapcsol. Ó, és néhány égő egyszerűen szétduzzant.

Hirtelen jött hűvös fuvallat csapja meg a tarkóm finom hajszálait, és végigfut a hideg a hátamon. Dideregve futtatom végig a tenyereimet a libabőrös alkaromon.

Ha már itt van, talán rá kellene néznie az ablakok szigetelésére is. De haladjunk sorban.

– Megmutatom, hol van a fő kapcsolótábla.

A mosókonyhába vezetem Eddie-t, a ház hátsó részébe, közvetlenül a garázs mellett. Ide került a mosó- és szárítógép, és az ilyen-olyan háztartási szerekkel megpakolt szekrények.

Eddie leteszi aládáját, és felcsapja a kapcsolótábla dobozának fémajtáját, majd egyenként szemügyre veszi a kapcsolókat.

– Először megnézem, hogy megfelelő-e a feszültség, és hogy stimel-e a megszakító kapacitása. Aztán ellenőrzöm a vezetékek épségét. Megsérülhettek a beázástól, vagy elkophattak. Utána jönnek a konnektorok, meggyőződök róla, hogy veszélyes-e valamelyik. Hol van a villanyóra?

– Kint, a garázsajtó mellett.

Bólint.

– Vágom. Arra is rápillantok. Nagyjából egy óra alatt végzek, aztán adok egy árajánlatot a javításra. Jó lesz így?

– Köszönöm, remekül hangzik. A padlástérbe az emeletről lehet felmenni, a nagy hálószoza gardróbjaából. A létra a garázsban van.

– Király.

– Csak szólj, ha kellek valamihez. Itt leszek végig.

– Oké.

Magára hagyom, bemegyek a dolgozószobámba. Haladok is valamennyit a rajzokkal, mielőtt beüt a fejfájás. Tompa lüktetés támad a halántékom körül, és olyan nyomást érzek a szemem mögött, hogy könnyezni kezdek. Lehúszom a rolókat, és lekapcsolom a lámpákat. A kis heverőn fekszek, amikor Eddie feltűnik az ajtóban, kezében a szerszámosládával.

– Ó, bocs, haver. Nem tudtam, hogy alszol. Csak szerettem volna megnézni a konnektorokat.

Kábán tápázkodok fel.

– Nem aludtam. Csak pihentettem a szememet. Iszonyúan fáj a fejem.

Megértően bólogat.

– Régebben nekem is erős migrénem volt.

Régebben, múlt idő. Furcsamód remény tölt el.

– Mi segített? Nálam semmi sem vált be.

– Ki fogsz nevetni. Felkapcsolhatom a villanyt?

– Csak bátran. És ígérem, nem nevetlek ki. Túl kétségbeesett vagyok ahhoz.

Összerezdülök, amikor Eddie megnyomja a kapcsolót, és fény árasztja el szobát. Megpróbálok felállni, de túlságosan szédülök. Ezért visszadőlök, behunyam a szemem, és finoman masszírozni kezdem az orrnyergemet.

Mikor ettem legutóbb? Már nem is emlékszem rá.

Eddie konnektorokat keresve kóvályog a fal mentén. Annyira vékony, hogy alig hallatszanak a léptei. Ismerem nála zajosabb macskákat.

– Elkezdtem pszichológushoz járni, és megszűnt a fejfájás. Puff. Eltűnt. Kiderült, hogy túl sok érzést fojtottam el.

Felpattan a szemem, ezért épp látom, ahogy bekúszik az asztalom alá a feszültségmérőjével. Benyomja a konnektorba, vár néhány pillanatig, leolvassa a kijelzőt, aztán talpra kászálódik, és továbbmegy a következő aljzathoz, ahol megismétli az előbbieket.

– Pszichoszomatikus betegségnek hívják. Szó szerint az agyad betegít meg. *Ennyire* mérgező a stressz. Kemény, mi?

– Kemény – értek egyet vele azt találgatva, hogy kommunában él-e, vagy valamilyen közösségi gazdaságban. Washington és Seattle környéke tele van ilyenekkel: a hatvanas évek „szabad szerelem” kultúrájában született csoportok megosztóznak a lakóépületeken és erőforrásokon, lemondva a modern hívságokról, mint a mobiltelefon és a génmódosított ételek.

Én túlságosan zárkózott vagyok, hogy ilyen közel éljek másokhoz, akikkel nem bújok ágyba, de nem kritizálom mások döntéseit.

Kiegyenesedik, és felém fordul.

– Meg tudom adni a doki nevét, ha gondolod. Persze csak ha úgy érzed, hogy a stressz okozhatja a gondot.

– A férjem elvesztése elég stresszes?

Nem tudom, miért mondtam ezt. Vagy hogy miért ilyen élel. Általában nem vagyok szókimondó, sem olyan szarkasztikus, mint Michael volt. A nyomasztó és morbid dolgokat mindig fekete humorral ütötte el, ami érzéketlenségnek tűnhetett, de én tudtam, hogy így dolgozza fel az eseményeket. Egy érzékeny lélek rejtőzött a felszín alatt.

Eddie zavartan bámult rám.

– Elvesztetted?

Nem hiszem el, hogy ennyire lassú.

– Meghalt.

Most meg döbbenetet tükröz az arca.

– Ó, haver! Annyira sajnálom.

– Köszönöm.

– Nemrég történt?

– Szilvesztereste.

– Basszus! Az csak pár hete volt.

Ideje lezárni ezt a témát. Minden újabb szóval még jobban felzaklatnám szegény Eddie-t.

Hajlamos vagyok túlságosan együttérezni másokkal, ezért is szeretek magam lenni. Fojtogató érzés, amikor mások érzései is a sajátjaimra halmozódnak.

– Igen. Szóval... – Ezúttal sikerült talpra evickélni, és Eddie tekintetét kerülve megkérdem: – Mit gondolsz a vezetékekről?

Csend támad, és szinte érzem, ahogy végigmér. A merev tartásmat és a mesterkéltén vidám hanghordozást mérlegeli. Talán benne is van empátia, mert megsajnál, és témát vált.

– Nos, a tető elég nagy gáz. A torony mellett, a tetőtérnél van a rés, magyarul csak úgy lehet kijavítani, ha leszedik a zsindeleket, és elbontják a fa tartóelemeket. Az orom, a torony és a tető meredek dőlése miatt sajnos rengeteg meló lesz vele. Tutira szakembert kell hívni hozzá.

Rossz hír. A szakember jóval magasabb munkadíjat jelent.

– Három tetőfedőt is felhívtam korábban, de te voltál az első, aki egyáltalán visszahívott.

Halkan nevetve csóválja a fejét.

– Aha, nem tudom, miért, de ők tényleg elég hóbortosak. Szívesen ajánlanék egyet, de nem ismerek senkit, akire rá mernék bízni egy ilyen melót.

– Rendben. Azért köszönöm. Tovább próbálkozom. Reméltem, hogy nem kell Seattle-ből hívnom valakit, mert elég vastagon fog a ceruzájuk, de úgy tűnik, nincs más választásom.

Rövid szünet után halkán megszólal:

– Ha gondolod, meg tudom nézni az árajánlatokat. Hogy ne vágjanak át.

Mert egyedül vagyok, csak nem meri hozzátenni. Mert nem lesz mellettem egy férfi, hogy tárgyaljon.

Mert egy hozzám hasonló gyászoló, zavart, kétségbeesett nő remek célpont a családok számára.

Amikor elmosolyodik, tudom, hogy nem flörtölni próbál. Egy őszinte, rendes fickó, aki próbál segíteni egy bajba jutott embertársán.

Bár több ilyen rendes ember élne a világon!

– Nagyon kedves tőled, Eddie. De megoldom. Jersey-lányok hosszú sorából származom, el tudunk bánni a pasikkal.

A mosolya nevetéssé válik. Az egyik elülső foga ferde, ami fura módon megnyerőbbé teszi őt.

– Ó, ismertem egy olyat. Alig volt százötven centi, de nagyon be voltam szarva tőle.

Rámosolygok.

– A kis sárkány is tud tüzet fújni.

– Az biztos.

– Mi a helyzet a vezetékekkel? Ott is nagy a baj, ugye?

Vállat von.

– Nem. Semmi problémát nem találtam.

Hitetlenkedve bámulom.

– Hogy érted, hogy semmi problémát nem találtál?

– Úgy, hogy nincs mérhető hiba. Az áram erős, a megszakítók jól működnek, nem találtam sérülést a vezetékeken, nincsenek ívhibák, túlmelegedés, besült aljzat, megglazult kapcsolat... – Ismét vállat von. – Minden faszának tűnik.

– Az lehetetlen. Mi a helyzet a villódzó fényekkel?

– Lehet, hogy a helyi rendszerrel van a gond. Érdemes megkérdezni a szomszédokat, hogy tapasztaltak-e hasonlót. A hálózat egy része több mint százéves. A lényeg, hogy nem a házon belül kell keresni az okot.

– És a robbanó villanyégők? Az egyértelműen nem normális dolog.

– Gyakoribb, mint gondolnád. Némelyik gyártó például nem szigeteli rendesen a menetet, így túlmelegszik a szál, vagy nem elég szoros a kapcsolat az égő és az aljzat között, ezért ugrik az áram a kettő között. Ne vegyél olcsó égőket, és ügyelj arra, hogy erősen be legyenek csavarva, és nem lesz több gondod.

Kezd felbosszantani. Megnézte egyáltalán a vezetékeket, vagy csak füvet szívott a tetőtérben?

– Igen, de megszólal a csengő, és nincs ott senki. Mi a helyzet az égett szaggal, amikor beindítom a szárítót? Azt mivel magyarázod?

Habozik. Érzem, hogy alaposan megválogatja a szavait.

– Úgy értem... elég sok stressz ért mostanában. – Félénken hozza: – Mármost a férjed miatt, meg minden.

Egy pillanatig nem is fogom fel a szavait. Aztán megértem, mire céloz, és mély levegőt kell vennem, nehogy leharapjam a fejét.

– Nem képzelődtem, Eddie. Nem hallucinálok elektromos problémákat.

Láthatóan zavarban van, egyik lábáról a másikra nehezedik.

– Nem akarlak megsérteni. De amikor nagyon magam alatt voltam, én is azt hittem, hogy suttogó hangokat hallok, és hogy mozognak az árnyékok.

– Ez nem akkor történt véletlenül, amikor tudatmódosító szerek hatása alatt voltál?

A fájdalmas pillantásból arra következtetek, hogy igen.

Mindenesetre úgy érzem, hogy ezzel véget ért az üzleti kapcsolatunk. Talán, aki végül elvállalja a tetőt, tud ajánlani egy józan vilanyszerelőt.

– Hagyjuk. Köszönöm, hogy ellenőrizted. Mennyivel tartozom?

A farmerja hátsó zsebébe süllyeszti az apró feszültségmérőt, felveszi a padlóról a szerszámosládát, aztán kihúzza magát, és megrázza a fejét.

– Semmivel.

– Nem, ez nincs rendben. Jár valami ellentételezés a rám áldozott időért.

A mosolya féloldalas. Hátraveti hosszú haját a vállá felett.

– Nagyon kedves, de sosem számolok fel díjat, ha nem találtam hibát.

Azt gyanítom, hogy ezt most találta ki, mert megsajnálta.

– Biztos? Nem szeretnék kihasználni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

– Á, jók vagyunk. De ha egy ismerősödnek szüksége lenne egy ezermesterre...

– Téged foglak ajánlani. Persze. Köszönöm, Eddie, igazán hálás vagyok.

Rám vigyorog, ismét kivillantva a kajla fogát.

– Akkor én léptem. Vigyázz magadra, oké? És hívj fel, ha mégis kéred a doki nevét. Tényleg ő a legjobb.

Mosolyt erőltetek az arcomra a hazugsághoz.

– Úgy lesz. Még egyszer köszönöm.

– Kitalálok. Örültem.

Kimegy. Amikor meghallom a bejárati ajtó csukódását, kisétek, hogy biztosan zárva van-e. Aztán a konyhába megyek egy pohár vízért, de megtorpanok, amikor észreveszem az asztalon heverő borítékot.

A szoba másik végéből is tisztán kivehető a sarkára ütött „SZE-RELEM” bélyegző, és a saját nevem, amit gondosan formált, kék nyomtatott betűkkel írtak fel rá.

Elakad a lélegzetem. Hevesebben dobog a szívem. A kezem remegni kezd.

A konyhai lámpák egy pillanatra fényesebben ragyognak.

Aztán egy éles, zúgó hang kíséretében villódzni kezdenek és ki-alszanak.